

Zločin u Belom Manastiru

Izvještaji s praćenja suđenja

9. prosinca 2010. godine – nastavak dokaznog postupka

Raspravu su pratili Veselinka Kastratović iz Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, Gojko Pantović iz Fonda za humanitarno pravo iz Beograda.

Svjedok Mišo Balatinac

Iskaz je dao 9. srpnja 1997. godine i po zamolnici Višeg suda iz Beograda od 29. ožujka 2010. godine.

Na današnjem ročištu za glavnu raspravu je rekao da je u kritično vrijeme bio pripadnik pričuvnog sastava MUP RH, u čiji sastav je ušao 13. srpnja 1991. godine. Radio je u Šećerani, po pozivu je dolazio u Policijsku postaju u Belom Manastiru.

Dana 21./22. kolovoza 1991. godine pala je policijska postaja Beli Manastir. Pri povlačenju iz postaje pobjegao je u svoj stan. U istrazi je rekao da su ga uhitili nakon pada policijske postaje. Nakon predočenja svjedok je rekao da je točno da su ga uhitili i odveli u njegov stan, gdje su izvršili pretragu stana. Pretragu su vršili „Vekac“, Gavro i Ibro Kovačević, sva trojica su bili naoružani. U jednu ladicu su bacili metke od automatske puške i nakon toga ga pitali čiji su to meci. „Vekac“ je šamarao svjedoka. Svjedok je bio član HDZ, u pretresu su našli njegovu člansku iskaznicu. Svjedokov brat bio je nazočan pretrazi stana. Svjedoka su odvezli prema Duboševici, gdje je na jednom strnjaku morao trčati bos. Kako su mu stopala bila izranjavana od strnjaka i kako više nije mogao trčati dopustili su mu da se obuče. Potom su ga šutirali. Rekli su mu da ima deset sekundi za bijeg, i da „idu u lov na zeca“. Svjedok je rekao da ne želi trčati. U međuvremenu svjedok je preskočio potok i skrio se u kukuruze kod lovačke čeke, gdje je dočekaio jutro. Tražili su ga cijelu noć. Ujutro je sačekao radnike Šećerane, za koje je znao da moraju prolaziti cestom pored čeke. Zoran Petrović ga je odvezao u Šećeranu gdje se okupao. Netko je rekao da se svjedok nalazi u Šećerani. Po njega je došlo 17 osoba s kombijem. Odvezli su svjedoka i Dražena Štimca u policijsku postaju, gdje su svjedoka tukle njemu nepoznate osobe.

U zatvoru su svjedoka tukli Violeta Ilić, Mađarac, Jarić. Tukli su ga tri puta dnevno. Opt. Zoran Vukšić ga nije tukao, prislonio mu je šok palicu na glavu od čega je svjedok pao u nesvijest. Svjedok je rekao da je opt. Zoran Vukšić tukao Dražena Štimca. Svjedok je vidio kada su Štimca krvavog doveli u ćeliju. Iz Belog Manastira odveli su svjedoka u Dalj, u jedan hangar. Iz Dalja je odveden u Borovo Selo, nakon čega je ponovo vraćen u Dalj. U Dalju i Borovo Selu je tučen i maltretiran. Dana 13. rujna 1991. godine odveden je na razmjenu u Adaševce. Svjedok traži naknadu štete.

Optuženi Velimir Bertić je rekao da nikoga nije tukao, da svjedoka jedva i poznaje, te da svjedok ne govori istinu.

Branitelj Miroslav Perković prigovorio je da je iskaz svjedoka kontradiktoran, da je svjedočio u 18 postupaka koji se vode za ratne zločine u Republici Hrvatskoj.

Svjedok Jovan Narandža

Iskaz je dao 9. srpnja 1997. godine i po zamolnici Višeg suda iz Beograda od 29. ožujka 2010. godine.

Na današnjoj glavnoj raspravi je rekao da su u kolovozu 1991. godine u njegovu kuću došli Marić, „Kalimero“ - brat od opt. Zorana Vukšića, i još četiri osobe, izvršili su pretragu kuće. „Vekac“ mu je uzeo pištolj i dozvolu koju je imao za taj pištolj. Nakon dva dana u njegovu kuću su došli „Vekac“ i Zoran Vukšić i uhitili su ga. Pred kućom su mu ruke vezali na leđa. Tukao ga je opt. Zoran Vukšić. Odveli su ga i zatočili u ćeliji u policiji. U toj ćeliji tukao ga je opt. Zoran Vukšić. Tukao ga je palicom načinjenom od kabla.

Svjedok je bio zatočen 15 dana. Sa njim u ćeliji su bili Pavo Zemljak, Jonek i još dvije osobe. U zatvor je dolazila djevojka opt. Zorana Vukšića. Svjedoka je u zatvoru tukao i Petar Mamula, protiv koga se vodi kazneni postupak u Republici Hrvatskoj. Svjedok je rekao da ga je opt. Zoran Vukšić tukao u ćeliji, a Petar Mamula ga je izveo iz ćelije i tukao. Svjedok je rekao da je opt. Zoran Vukšić nakon ranjavanja u Bilju bio ljut, tjerao je zarobljenike da pjevaju srpske pjesme.

Svjedok je prepoznao opt. Zorana Vukšića i opt. Velimira Bertića. Traži naknadu štete.

Glavna rasprava nastavit će se **10. prosinca 2010. godine u 9.30 sati.**

18. siječnja 2011. – nastavak dokaznog postupka

Raspravu su pratili Veselinka Kastratović i Melanija Kopic iz Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, Mirjana Lazić iz Fonda za humanitarno pravo iz Beograda.

Svjedok Milorad Obradović

Rekao je da je krajem kolovoza ili početkom rujna 1991. godine mobiliziran. Do 31. prosinca 1990. godine je radio u MUP RH kada je umirovljen. U vrijeme njegove mobilizacije stanje u Baranji je bilo kaotično. Zatvor, sud i tužiteljstvo postojali su samo na papiru. Pozvali su ga da u SUP-u Beli Manastir organizira Odsjek za suzbijanje kriminaliteta. U službi je bilo malo ljudi, bili su raznih nacionalnosti. Bili su bez službenog oružja, svatko je nosio svoje naoružanje. Kasnije su dobili pištolje, nakon toga su dobili dugo naoružanje. U početku su bili u plavim uniformama. Svetislav Vranić bio je pretpostavljeni svjedoku. Petar Uskoković je bio svjedokov zamjenik. Svjedok je kasnije postao koordinator između SUP-a u Belom Manastiru i SUP-a u Somboru. U SUP-u Beli Manastir je radio do 16. siječnja 1992. godine, nakon toga je otvorio svoju odvjetničku kancelariju.

Tehničkih uređaja u SUP-u Beli Manastir nije bilo, odnijeli su ih pripadnici MUP RH kada su se povukli iz Belog Manastira. Ljudima koji su radili u njegovu Odsjeku rekao je da sve radnje koje poduzmu detaljno i opsežno bilježe kako bi se moglo naknadno, kada počnu s radom nadležni organi, procesuirati.

Sjeća se kaznene prijave protiv nepoznatog počinitelja, tri osobe su bile ubijene. Jednu kaznenu prijavu protiv nepoznatog počinitelja potpisao je Petar Uskoković. Žrtve su bili ubijeni Adam Barić i teško ranjena Ana Barić. Sestra Ane Barić bila je svjedokova susjeda. Rekla mu je da je njezin

zet ubijen, da joj je sestra priklana, da je prevezena u bolnicu u Sombor na liječenje. Anu Barić svjedok nikada nije posjetio niti je sa njom razgovarao, jer je bila u teškom stanju, a kasnije nije mogao ići na razgovor sa njom. Čuo je izjavu Ane Barić koju je dala nakon dolaska u Osijek na „TV Osijek“.

Svjedoku je poznato da je u SUP-a Beli Manastir postojala specijalna jedinica, da je njome zapovijedao Milan Jarić. U toj jedinici je bilo osoba koje su prije rata bile evidentirane kao kriminalci, nalazile su se u kaznenoj evidenciji. Po njihovim maskirnim uniformama i po naoružanju zaključio je da se radi o specijalnoj jedinici.

U SUP-u Beli Manastir postojale su prostorije za zadržavanje osoba. Ključeve tih prostorija imala je dežurna služba SUP-a Beli Manastir. Od operativaca iz njegova Odsjeka čuo je da je bilo privođenja, no svjedok o tome nema neposrednih saznanja. Predsjednik vijeća predočio je svjedoku da je u svome ranijem iskazu rekao da su specijalci privodili u SUP Beli Manastir neke osoba. Svjedok je rekao da zna da su pripadnici TO privodili neke osobe i kod njega, koje je on nakon razgovora pustio. TO je bila po selima.

Svjedok zna da su opt. Zoran Vukšić, opt. Slobodan Strigić i opt. Velimir Bertić bili pripadnici SUP-a Beli Manastir, bili su u specijalnoj jedinici. Opt. Branko Hrnjak bio je vozač Sekretara SUP-a Beli Manastir. Svjedok je rekao da sa opt. Zoranom Vukšićem nije imao nikakvih problema. Predsjednik vijeća predočio je svjedoku da je u ranijem iskazu rekao da je opt. Zoran Vukšić bio bahat. Svjedok je rekao da se njegov današnji iskaz odnosi na njegov odnos sa optuženikom od prije rata. Za vrijeme rata je rekao: „Nitko se meni nije žalio na slobodnije ponašanje“ optuženika. Svjedok zna da je opt. Zoran Vukšić bio ranjen, da ga zbog ranjavanja jedno vrijeme nije vidio.

O razmjenama zarobljenika svjedok nema saznanja. Rekao je da je o tome saznanja imao Zdjelarević, ondašnji sekretar u SUP-u Beli Manastir. Zamjenik Tužitelja za ratne zločine Srbije predočio je svjedoku da je svjedok Zdjelarević u istrazi rekao da je svjedok sastavio kompletan spisak za razmjenu i odnio ga u Borovo. Svjedok je na to rekao da o tome nema nikakvih saznanja, da spisak nije sačinio.

Za napad na Karanac dana 28. kolovoza 1991. godine, u kome su sudjelovali i neki pripadnici SUP-a Beli Manastir, svjedok je čuo naknadno, neposrednih saznanja nema. Tijekom borbenih djelovanja njegov Odsjek nije mogao odraditi uviđaje. Nakon što su dobili dojavu da je izvršeno ubojstvo njegovi djelatnici su izlazili na uviđaje. Nakon saznanja za ubojstvo Adama Barića i ranjavanje Ane Barić poslao je operativce na uviđaj. Nema saznanja tko je učinio taj zločin. Rekao je da je na „TV Osijek“, iz izjave koju je dala Ana Barić, čuo da je zločin počinio opt. Zoran Vukšić. Nakon što je 1992. godine otišao u odvjetnike čuo je „pogovorom“ da je četiri člana obitelji Čičak ubio opt. Zoran Vukšić.

Svjedok je rekao da ne poznaje niti jednog člana obitelji Čičak. Kaznenu prijavu protiv nepoznatog počinitelja, koja je sačinjena 27. studenoga 1991. godine, evidentirana je i u Javnom tužiteljstvu u Belom Manastiru, potpisao je svjedok. U prijavi se navodi da je policija 25. studenoga 1991. godine saznala za ubojstvo četiri člana obitelji Čičak. O tom saznanju su izvijestili istražnog suca koji je ovlastio operativce SUP-a Beli Manastir da izvrše uviđaj. Operativac Milenko Stojić nakon povratka s uviđaja izvijestio je svjedoka o zatečenom stanu, ali nije naveo imena počinitelja. Svjedok je rekao da nije čuo da su članovi obitelji Čičak ranije privođeni u SUP Beli Manastir. Nema saznanja je li Jadranka Čičak dolazila u SUP Beli Manastir i je li se raspitivala za svoga supruga.

Svjedok Petar Uskoković

Svjedok je rekao da je dana 12. listopada 1991. godine kao pripadnik MUP-a Republike Srbije sa grupom policajaca poslan u Baranju na ispomoć. U Baranji je bio do 5. lipnja 1992. godine, kada se vratio na svoj posao u MUP Republike Srbije. Kada je sa grupom policajaca došao u SUP Beli

Manastir dočekali su ih sekretar SUP-a Zdjelarević, Svetislav Vranić, Milan Jarić, Milorad Obradović. Svjedok je dobio zadatak vođe grupe i pomaganje Miloradu Obradoviću.

Svjedok je rekao da su radili koliko su mogli, podnosili su kaznene prijave kako se u to vrijeme moglo. Nakon izvršenih ubojstava sačinjene su detaljne zabilješke.

Sa specijalnom jedinicom SUP-a Beli Manastir, čiji zapovjednik je bio Milan Jarić, svjedok i ljudi koji su sa njim radili nisu imali dodira. Kada je došao u Beli Manastir čuo je priču da specijalna jedinica nije bila voljna što su oni iz MUP-a Republike Srbije došli. Rekao je za pripadnike specijalne jedinice SUP-a Beli Manastir: „nije ih bijo lep glas“, ali to za njega kao profesionalnog policajca nije bilo relevantno.

Svjedok je rekao da u operativne poslove nitko nije dovodio građane. Kroz posao je upoznao opt. Zorana Vukšića, koji se korektno ponašao prema policajcima iz MUP-a Republike Srbije. Ne zna u kojoj je jedinici bio optuženik. Rekao je da je optuženik bio ranjen i da ga nije vidao. Za opt. Branka Hrnjaka je čuo da je vozio sekretara SUP-a Beli Manastir Zdjelarevića. „Vekca“ je sreo u SUP-u Beli Manastir, no, ni danas ne zna njegovo pravo ime. Vidio ga je u maskirnoj uniformi, išao je kod Zdjelarevića, bio je pripadnik specijalne jedinice. Opt. Slobodana Strigića se ne sjeća iz kritičnog vremena.

Svjedoku nije poznato gdje su bile prostorije za zadržavanje. Nije imao saznanja o privođenju Hrvata u SUP Beli Manastir. Čuo je za ubojstvo Adama Barića i teško ranjavanje njegove supruge Ane Barić, izvršeno 10. listopada 1991. godine. Čuo je da je „ta žena nožem priklana“, da je u Medicinskom centru u Somboru liječena. Nakon odlaska u Osijek na „TV Osijek“ je dala izjavu u kojoj je rekla da je to učinio opt. Zoran Vukšić. Kaznenu prijavu protiv nepoznata počinitelja od 4. prosinca 1991. godine potpisao je svjedok. Rekao je da nisu imali dokaza tko je počinio taj zločin. Svjedoku je predočeno da je kod istražnog suca rekao da mu je Milorad Obradović rekao da mu je Ana Barić rekla da ju je pokušao ubiti „Žuti“. Svjedok je rekao da je nakon godinu dana od događaja razgovarao sa Miloradom Obradovićem o Ani Barić. Nema saznanja da se Zdjelarević žalio da mu je ugrožena sigurnost, niti da je tražio osiguranje.

Svjedoku je poznato da su članovi obitelji Čičak ubijeni. Podnesena je kaznena prijava protiv nepoznatih počinitelja. Predsjednik vijeća predočio je svjedoku njegov raniji iskaz u kojem je rekao da je sa Miloradom Obradovićem upoznao Zdjelarevića da su počinjena ubojstva i da se priča da su to učinili pripadnici specijalne jedinice. Svjedok je rekao da se sa zapovjednikom specijalne jedinice Milanom Jarićem nije moglo razgovarati jer je Jarić „odgovarao samo Zdjelareviću“. Nadalje je rekao da su u prostorijama za zadržavanje bile osobe koje su dovodili specijalci. Svjedok je rekao da su imali tjedne kolegije gdje su upoznavali Sekretara SUP-a Beli Manastir sa svojim saznanjima iz operativnog rada.

Na upit sutkinje članice vijeća svjedok je rekao da nitko od radnika njegove službe nije razgovarao sa Anom Barić, jer je bila nedostupna. Razgovor sa gđom Anom Barić nije obavljen niti u vrijeme dok je bila na liječenju u bolnici u Somboru. Rekao je da u to vrijeme policija noću nije smjela ići na uviđaje u zonu borbenih aktivnosti.

Svjedok Jovan Brđa

Poznaje opt. Zorana Vukšića, opt. Velimira Bertića i opt. Slobodana Strigića. Opt. Branka Hrnjaka ne poznaje. Optuženike poznaje „kroz život“, kao stanovnike Baranje. Njihove aktivnosti tijekom rata nisu mu poznate.

Početak rata pozvan je raditi u operativni odjel SUP-a Beli Manastir. Na tim poslovima radio je i prije rata do odlaska u mirovinu. Kako u to vrijeme nije imao primanja otvorio je „privatnu firmu“ i najviše vremena je radio u njoj. U SUP Beli Manastir je dolazio ujutro i kratko se zadržavao. Ako su

ga uputili na uviđaj to je odradio, ali je nastojao što manje dolaziti i zadržavati se u SUP-u. Njegov neposredni zapovjednik bio je Milorad Obradović.

U kritično vrijeme nije znao organizaciju specijalne jedinice SUP-a Beli Manastir. Opt. Zoran Vukšić zvani „Žuti“ u kritično vrijeme je imao bradu. Svjedok se ne sjeća je li optuženik bio naoružan.

Svjedok je rekao da je njegov konkretan zadatak bio odlazak na uviđaje, vođenje službenih zabilješki. Sjeća se uviđaja u Baranjskom Petrovom Selu. Javnim pogovorom je čuo da u prostorijama za zadržavanje SUP-a Beli Manastir ima privedenih osoba. On nikoga nije privodio. O „čišćenju“ Karanca 28. kolovoza 1991. godine nema saznanja. Za Adama Barića i Anu Barić, kao i za članove obitelji Čičak prvi put je čuo na Sudu.

Na upit Predsjednika vijeća je li na sastancima bilo riječi o ubojstvima, svjedok je rekao da je bilo „možda u početku“, no on od listopada 1991. godine više nije išao u SUP Beli Manastir. Nakon što mu je predočeno da je ranije rekao da je u okviru SUP-a Beli Manastir bila interventna jedinica, da su pripadnici te jedinice bili u maskirnim uniformama, svjedok je rekao da on to pretpostavlja. Nakon što mu je predočeno da je rekao da je vidio privođenje osoba, svjedok je rekao da se ne sjeća ali da je „možda“ vidio one koji su došli nekoga tražiti. Nakon što mu je predočeno da je rekao da su se pripadnici specijalne policije bahato ponašali, svjedok je rekao da su građani pričali kako se netko tako ponaša. Svjedok je rekao da je iz SUP-a Beli Manastir otišao revoltiran jer nije htio slušati „ljude niže vrednosti“.

Svjedok Dane Branković

Rekao je da je u MUP RH Policijskoj stanici Beli Manastir radio do 1. ili 2. kolovoza 1991. godine kada je dao otkaz jer je vidio da u sastav ZNG ulaze ljudi koje je policija imala evidentirane u svojim kaznenim evidencijama. Krajem kolovoza 1991. godine brat ga je zvao i rekao mu da je pao MUP RH Policijska stanica Beli Manastir. Rekao mu je da ga Zdjelarević zove da se vrati u Beli Manastir u SUP. Kada je ušao u prostorije SUP-a Beli Manastir „preko šahovnice se gazilo“. Raspoređen je na poslove kod Milorada Obradovića, u operativu. Radio je do svibnja 1992. godine kada je otišao u Batinu, gdje je formirana „prava stanica milicije“. U toj stanici je radio kao komandir sljedećih 4 – 5 godina.

Pripadnici specijalne jedinice SUP-a Beli Manastir imali su maskirne uniforme, nisu bili stacionirani u prostorijama SUP-a Beli Manastir. Svjedok po priči zna da su optuženici bili pripadnici specijalne jedinice. Za opt. Branka Hrnjaka je rekao da je bio vozač, da je kasnije došao kod Mađarca. Svjedok je rekao da pripadnici specijalne jedinice nisu privodili osobe u SUP Beli Manastir. Sjeća se jednog privođenja kada su pripadnici TO doveli jednog Mađare iz Batine, koga je on pustio.

Svjedok se sjeća da su kod njega na razgovor dovedeni prof. Pavo Zemljak i sin Pave Zemljaka. Prof. Pavo Zemljak je bio „malo plav, izgleda da je dobio malo batina, bio je malo natečen“. Svjedok ne zna tko je priveo prof. Pavu Zemljaka i njegova sina. Predočen mu je njegov raniji iskaz gdje je rekao da su pripadnici specijalne jedinice zatvarali Hrvate i tukli. Svjedok je rekao da se toga ne sjeća, da je to čuo ali ne zna od koga. Predočen mu je njegov iskaz iz istrage kada je rekao da je jednom zgodom vidio Dušana Vukšića kako izlazi iz podruma. Svjedok je rekao da ga je vidio, da je Dušan Vukšić dotrčao iz podruma i rekao: „jebo sam im mamu“.

Za „čišćenje“ Kozarca dana 28. kolovoza 1991. godine ne zna. Predočeno mu je da je potpisao zapisnik o uviđaju za Adama i Anu Barić, no, svjedok je rekao da se ne sjeća niti jednog detalja o tome. Rekao je da im je Milorad Obradović rekao da pišu što opširnije bilješke o obavljenom uviđaju. U to vrijeme događalo se da jedna osoba obavi uviđaj i nakon toga ode iz SUP-a Beli Manastir. Rekao je da se možda to dogodilo i sa prijavom za Adama i Anu Barić. Nakon odlaska osobe koja je uviđaj obavila možda je njemu dano da potpiše bilješku. Nakon što mu je predočen fotoelaborat s uviđaja svjedok je rekao da su mu fotografije nepoznate.

Za ubojstvo članova obitelji Čičak je čuo „po priči“, da su nađeni mrtvi na nekom salašu. Čuo je da su prije toga dovedeni u SUP Beli Manastir. Predsjednik vijeća predočio je svjedoku njegov raniji iskaz u kome je rekao da je čuo da su pripadnici specijalne jedinice opt. Zoran Vukšić i opt. Slobodan Strigić došli po članove obitelji Čičak. Svjedok je rekao da je to saznao 2001. godine i to iz optužnice iz Republike Hrvatske, na kojoj se nalazi i njegovo ime. U optužnici je pročitao iskaze svjedoka.

19. siječnja 2011. godine – nastavak dokaznog postupka

Raspravu su pratili Veselinka Kastratović iz Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, Gojko Pantović iz Fonda za humanitarno pravo iz Beograda.

Svjedok Milenko Stojić

Svjedok poznaje „Vekca“. Prije rata radio je u policiji u Zagrebu, potom u Grubišnom Polju do kolovoza 1991. godine. Nakon pada Zapadne Slavonije otišao je u Srbiju. U SUP-u Beli Manastir se zaposlio sredinom studenoga 1991. godine, u operativnom odjelu.

Nakon što su u studenome 1991. godine dobili dojavu da su pronađeni leševi Milorad Obradović je uputio svjedoka da izvrši uviđaj. Kako je bio raskvašen teren na uviđaj su išli terenskim vozilom. Na uviđaj su išli: svjedok, kriminalistički tehničar Željko Obradović, medicinska sestra, vozio ih je „Vekac“. O uviđaju je izvijestio istražnog suca i javnog tužitelja. Patologa u to vrijeme u Baranji nije bilo, stoga je išla medicinska sestra. Uviđaj su obavili na jednom srušenom salašu. Ispred porušene zgrade na ledini su pronašli 4 muška leša. Svjedok je po ranama i garderobi na leševima zaključio da su osobe ubijene puškom „sačmaricom“. Rekao je da su na garderobi žrtava bile koncentrirane rupe, na tijelima su falili dijelovi tkiva, temeljem čega je zaključio da se radilo o oružju jakog projektila iz koga je pucano iz blizine, to mu je ličilo na povrede od „sačmarice“. Osim toga, u kritično vrijeme takvog naoružanja je bilo kod puno osoba. Na prilaznom putu su našli patrone. Po izgledu tih patrona, hrđi, svjedok je zaključio da to nema veze s izvršenim kaznenim djelom. Rekao je da su tri leša bila jedan pored drugoga, dok mu se tijekom uviđaja učinilo da je četvrti leš udaljen 2 – 3 metra. Fotografirali su lice mjesta. Nakon što je pogledao fotografije vidio je da je četvrti leš također bio u blizini no da je okrenut u drugom smjeru. Po izgledu i stanju leševa svjedok je zaključio da su leševi duže vrijeme izloženi utjecaju vremena. Kriminalistički tehničar prepoznao je ubijene osobe tako da je to olakšalo uviđaj, jer nisu morali tražiti osobne dokumente kako bi se utvrdio identitet ubijenih osoba. Medicinska sestra koja je pregledala tijela napisala je svoj zapisnik. Svjedok je napisao zapisnik o uviđaju, priložen je fotoelaborat, napisana je kaznena prijava protiv nepoznatog počinitelja.

Nakon što je pogledao optuženike svjedok je prepoznao opt. Velimira Bertića kao „Vekca“ koji ga je vozio na uviđaj. Svjedok ne zna kojoj je jedinici „Vekac“ pripadao.

Nakon što mu je Zamjenik Tužitelja za ratne zločine Srbije predočio da su članovi obitelji Čičak ubijeni 17. listopada 1991. godine, svjedok je rekao da do danas nije znao točan datum smrti nađenih osoba i ponovio da je po stanju njihovih leševa zaključio da su duže vrijeme na otvorenom. Nakon uviđaja više nije rađeno na tom predmetu jer je situacija na bentu bila teška, bivša JNA se povukla i sve je prepušteno TO.

Svjedok je do 10. travnja 1992. godine bio u SUP-u Beli Manastir. Za vrijeme dok je bio u SUP-u pripadnike specijalnih jedinica nije vidio. Jednom su došli pripadnici „crvenih beretki“. Svjedok je silazio u podrumske prostorije SUP-a Beli Manastir. Zna da su na lijevoj strani bile prostorije za zadržavanje a na desnoj je bio magazin u koji je išao po odložene predmete s uviđaja. Nije vidio ni čuo da je netko zatvoren u prostorijama za zadržavanje. Nije čuo da bi netko u tim prostorijama pjevao.

Na upit Predsjednika vijeća jesu li imali indicija ili sumnje tko je počinio zločin nad članovima obitelji Čičak, svjedok je rekao da je on „kroz posao“ sumnjao da je zločin počinio „Vekac“. Rekao je da je „Vekac“ imao „sačmaricu“. Čuo je da je „Vekac“ ranije dovodio članove obitelji Čičak u SUP Beli Manastir.

Nakon obavljenog uviđaja svjedok je sa svojim kolegama otišao kod obitelji Čičak. Razgovarao je sa suprugom jednog od ubijenoga. Žena je plakala no kako je uz nju bilo dijete od 3 godine nije željela plakati pred djetetom. Svjedok joj je prenio da je kontaktirao s komunalnim poduzećem u vezi prijevoza leševa, te da se javi u to poduzeće u svezi preuzimanja i pokopa leševa.

Predsjednik vijeća predočio je svjedoku da je kasnije izvršena ekshumacija, da su u tijelima leševa pronađene košuljice metaka i da je utvrđeno da se radi o brzim projektilima koji su u tijela ispaljeni iz blizine, te da se ne radi o „sačmarici“

Svjedok Milivoj Kojić

Rekao je da je do kolovoza 1991. godine bio policajac u Zapadnoj Slavoniji. U prvoj polovici studenoga 1991. godine došao je u Baranju. Zaposlio se u SUP-u Beli Manastir, neposredno nadređeni mu je bio Milorad Obradović. Radio je u kriminalističkoj službi.

Svjedok je čuo da su optuženici bili u specijalnoj jedinici SUP-a Beli Manastir no, tijekom rada se nije sa njima susretao. Za pripadnike specijalne jedinice SUP-a Beli Manastir je čuo da se ne radi o profesionalnim policajcima već da su to domaći ljudi koji su se nametnuli. Svjedok misli da pripadnici te jedinice nisu bili smješteni u prostorijama SUP-u Beli Manastir. Rekao je da su pripadnici te jedinice imali maskirne uniforme. Opt. Zorana Vukšića je vidio jednom na baranjskoj televiziji. Optuženik je imao bradu, plavu kosu.

Rekao je da je išao sa Milenkom Stojićem na jedan uviđaj, nađena su četiri muška leša. Sa njima su išli: „lekarka“, kriminalistički tehničar Željko Obradović, vozio ih je „Vekac“. Svjedok nije prilazio leševima, bio je na osiguranju lica mjesta. Od Milenka Stojića je čuo da su pronađene osobe „likvidirane“, no Stojić nije rekao tko je počinitelj.

Svjedok zna da su u zgradi SUP-a Beli Manastir postojale prostorije za zadržavanje no nije silazio u njih. Čuo je da u prostorijama ima pritvorenih osoba zbog raznih kaznenih djela. Ne zna je li bilo zatvaranja osoba zbog pripadnosti drugoj naciji. Nije čuo za maltretiranje, niti je čuo pjesmu iz tih prostorija za zadržavanje.

Svjedok Tomo Savić

Rekao je da je početkom listopada 1991. godine kao pripadnik MUP Republike Srbije sa dvadesetak kolega došao u Baranju. Vođe grupe policajaca iz MUP Republike Srbije bili su Petar Uskoković i Dušan Budisavljević. Svjedok je raspoređen u operativu, radio je uviđaje. Rekao je da nije bio na uviđajima za članove obitelji Čičak i za Adama i Anu Barić.

Svjedoku je iz viđenja poznat opt. Zoran Vukšić, no, kada je pogledao u sudnici nije prepoznao među optuženicima osobu toga imena. Rekao je da je Zoran Vukšić u kritično vrijeme bio visok, jak, „ride“ kose. Predočeno mu je da je tijekom istrage rekao da je „Vekac“ bio sa Zoranom Vukšićem, čuo je da su bili „opasni ljudi“ da su bili pripadnici specijalne jedinice SUP-a Beli Manastir zbog kojih su protjerani ljudi drugih nacionalnosti. Predočeno mu je da je ranije rekao da je „Žučo“ bio bahat. Svjedok je rekao da je čuo priču o tome da je bio bahat, da je bio spreman tući onoga tko mu se suprotstavi.

Svjedok je rekao da pretpostavlja da je bilo prostorija za zadržavanje, no, on nije ulazio u te prostorije i nije iz tih prostorija čuo pjesmu.

Svjedok Marko Zubić

Rekao je da je u rujnu 1991. godine radio u operativi SUP-a Beli Manastir, na poslovima prikupljanja dokaza. Pretpostavljeni su mu bili Petar Uskoković i Milorad Obradović. Sekretar SUP-a Beli Manastir bio je Zdjelarević. U SUP-u Beli Manastir je bio do lipnja 1992. godine. Rekao je da nije bio na uviđaju za članove obitelji Čičak i za Adama i Anu Barić.

Svjedoku je poznato da je u SUP-u Beli Manastir postojala specijalna jedinica. Nije mu poznat sastav ni zadaci te jedinice. Zna da su pripadnici te jedinice bili na bentu. Predočeno mu je da je u istrazi rekao da se sa pripadnicima specijalne jedinice SUP-a Beli Manastir nije družio jer je čuo da čine kaznena djela, no, ovoga dana je rekao da se ne sjeća toga svoga iskaza.

Rekao je da su prostorije za zadržavanje postojale u SUP-u Beli Manastir no ne zna gdje su smještene. On je privodio neke osobe i nakon dovođenja u prostorije SUP-a predavao ih je u nadležnost dežurnoj službi.

Glavna rasprava nastavit će se **16, 17. i 18. veljače 2011. godine u 9.30 sati.**

16. veljače 2011. godine – nastavak dokaznog postupka

Postupak su pratile Veselinka Kastratović i Melanija Kopic, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka

Za danas je bilo pozvano četvero svjedoka. Dvoje svjedoka su opravdali svoj izostanak, dvoje svjedoka se nisu odazvali pozivu niti su svoj izostanak opravdali.

17. veljače 2011. godine – nastavak dokaznog postupka

Prije nastavka dokaznog postupka Predsjednik vijeća izvjestio je nazočne stranke i sudionike postupka da se opt. Zoran Vukšić pismeno obratio Vijeću i zatražio da iznese svoju obranu. Na raspravi zakazanoj za dan 3. ožujka 2011. godine optuženik će iznijeti obranu.

Svjedok Dušan Nenadović

Svjedok je iskaz dao pred policijom i pred istražnim sucem. Na današnjoj raspravi je rekao da je u Baranju došao u rujnu 1991. godine kao dobrovoljac u rezervnom sastavu bivše JNA. Prije rata radio je sedam godina kao policajac u Daruvaru. U listopadu 1991. godine prešao je u sastav tzv. Milicije Krajine, bio je stacioniran na mostu u Batini, kontrolirali su ulazak i izlazak iz Baranje, kretanje ljudi,... Od prosinca 1991. godine bio je u kriminalističkoj tehnici SUP-a u Belom Manastiru, radio je uviđaje prometnih nesreća, ubojstava,..

Nikoga od optuženika nije prepoznao, čuo je od drugih za osobu nadimkom «Žučo», koji je bio hrabar dobrovoljac u situaciji kada bi ih napali Hrvati.

Svjedok je rekao da je radio u grupi kriminalističkih tehničara. Ne zna je li vršio uviđaje ubojstva članova obitelji Čičak i uviđaj ubojstva Adama Barića.

Kao kriminalistički tehničar silazio je u suterenske prostorije zgrade SUP-a Beli Manastir. Na lijevoj strani bile su prostorije za zadržavanje, s desne strane bile su prostorije gdje su kriminalistički tehničari razvijali filmove s uviđaja. Tijekom ratnog vremena silazio je razviti film. Nije vidio da bi

netko bio zatvoren u prostorijama za zadržavanje u njegovoj smjeni. Nije čuo pjesmu iz prostorija za zadržavanje.

Predsjednik vijeća predočio je svjedoku dio njegova ranijeg iskaza u kome je rekao da je komandir specijalaca bio Jarić, da su Bertić i Žuti bili razuzdani. Pitao ga je što je podrazumijevao pod tim da su bili razuzdani. Svjedok je rekao da on ima «policijski mozak», da za njega ponašanje u kavani kao npr. pjevanje, «šenlučenje», nije uobičajeno i da policajci sa njima nisu imali nikakav kontakt. Naveo je primjer da se znalo dogoditi da u trenucima kada bi došao u kavanu da se malo opusti nailazio bi na scene da neke od tih osoba sjede za stolom i pištoljima pucaju na prazno jedan drugom u glavu i govore da je to srpski običaj. Rekao je da je jednom prilikom tako ubijeno troje ljudi.

Predsjednik vijeća predočio je svjedoku dio njegova ranijeg iskaza u kome je rekao da je jednom u njegovu kancelariju ušao Bertić i tražio da se suprotstave bivšoj JNA zbog toga što JNA želi razoružati specijalce. Svjedok je rekao da se radi o jednom incidentu u kome su sudjelovali pripadnici bivše JNA i pripadnici tzv. «arkanovaca».

Svjedok je javnim pogovorom čuo za ubojstvo četiri člana obitelji Čičak, no na uviđaju nije bio. U svom ranijem iskazu, koji mu je predočen, rekao je da je čuo da je jedna žena preklana i da je to učinila Žučina grupa. Na mjestu gdje je nađena ta žena rekao je da je vidio pogorjela tijela šest osoba «neznatno pokrivena zemljom». Svjedok je rekao da je to bilo u nekom selu, sjeća se da je vidio ta tijela. Za preklanu ženu je čuo 1992. godine.

Svjedok Živko Tutuk

Svjedok je iskaz dao u policiji i tijekom istrage. Na današnjem ročištu za glavnu raspravu rekao je da je u Beli Manastir došao 11. listopada 1991. godine sa kolegama. Rapoređen je u interventni vod milicije, ne sjeća se tko mu je bio zapovjednik. Na tom poslu je radio 3 – 4 mjeseca, a potom je prešao u dežurnu službu gdje je ostao do lipnja 1992. godine kada se vratio u Srbiju.

Dok je bio u interventnom vodu tvrdi da nije bilo incidenata u njegovoj smjeni. Za specijalnu jedinicu čuo je pogovorom, no, nisu dolazili u kontakt. Posao interventne jedinice bio je privođenje osoba koje se potuku, koje su pijane, zadržavanje u prostorijama SUP-a 48 sati. Drugih osoba osim tih on nije vidio da su u njegovoj smjeni bile u prostorijama za zadržavanje. Nije čuo pjesmu iz prostorija za zadržavanje. Za ubojstvo četiri člana obitelji Čičak nije čuo. Za ubojstvo Adama Barića i pokušaj ubojstva Ane Barić nije čuo.

Dok je radio u dežurnoj službi ključevi od prostorija za zadržavanje bile su u «dežuri». Ključeve je mogao uzeti samo šef.

Zamjenik Tužioca za ratne zločine Republike Srbije stavio je primjedbu na iskaz svjedoka u odnosu na tvrdnju da ništa ne zna o zatočenim osobama u prostorijama za zadržavanje u SUP-u Beli Manastir.

Svjedok Dimitrije Janus

Svjedok je iskaz dao u policiji i tijekom istrage. Na današnjem ročištu za glavnu raspravu je rekao da je u SUP Beli Manastir došao 11. listopada 1991. godine, gdje je bio do lipnja 1992. godine kada se vratio u MUP Srbije. Radio je u dežurnoj službi, bio je šef smjene. Rekao je da je 25 policajaca došlo iz Srbije, uputili su ih iz Republičkog SUP-a Srbije. Šef u SUP-u Beli Manastir bio je Vranić.

Dežurna služba zaprimala je dojave građana, razne obavijesti, slali su ekipe na uviđaje. Za ubojstvo članova obitelji Čičak čuo je javnim pogovorom u gradu, kao i za ubojstvo Adama Barića. To se dogodilo prije njegova dolaska u Baranju.

U prostorijama za zadržavanje bilo je osoba koje su privođene zbog raznih prekršaja. Svjedok ne zna o zatočenju Hrvata u prostorijama za zadržavanje, nije čuo pjesmu iz tih prostorija.

Predsjednik vijeća predočio je svjedoku dio njegova ranijeg iskaza u kome je rekao da je čuo da je došlo do ranjavanja jedne žene. Svjedok je rekao da su nakon dolaska u Baranju bili smješteni njih više policajaca u jednu kuću. Od susjeda koji su stanovali u blizini čuo je da je jedna žena ranjena.

Predočeno mu je da je opt. Branko Hrnjak rekao da je radio u dežurnoj službi sa Đurom Opačićem. Svjedok je rekao da misli da je Đuro Opačić jedan ranije umirovljeni policajac koji se vratio u policiju, no, ne zna je li optuženik radio sa tim čovjekom, jer optuženika ne poznaje.

Rekao je da je dežurna služba imala jednu maricu koja je u prometnoj nesreći razbijena. Došlo je do sudara marice i službenog «stojadina», oba vozila su uništena. Predočeno je svjedoku da je opt. Slobodan Strigić bio zadužen u SUP-u Beli Manastir za maricu. Svjedok je rekao: «sa tom maricom nije bio zadužen sigurno, garantujem».

Predsjednik vijeća predočio je svjedoku da su do sada saslušani oštećenici rekli da su bili zatočeni u prostorijama za zadržavanje u SUP-u Beli Manastir, da su morali pjevati četničke pjesme. Svjedok je rekao da u njegovoj smjeni nije vidio te osobe niti je čuo pjesmu. Rekao je da je za vrijeme svoje smjene «najmanje bio tamo». Predsjednik vijeća predočio je svjedoku da te osobe nisu bile za vrijeme jedne smjene već nekoliko dana zatočeni.

18. veljače 2011. godine

Ovo ročište nismo pratili.